

Ca-Nostra

*** ANY SETÉ.—NÚM. 331 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 5 DE OCTUBRE DE 1914 ***

¡Resem el Santíssim Rosari!

Si, resem-lo i amb molt de fervor, principalment an aquest mes d'Octubre que hem comensat, i tant be escau per implorar la misericòrdia divina demunt el món, pres avui d'horrible angoxa.

Després de la paternal insistència i sollicitut en que mos ha dexat sentir la seva veu, fa alguns dies, nostre estimadíssim Prelat, amb sa darrera Pastoral sobre la devoció an el Santíssim Rosari, res creim que sia mes alicaç per mouer al poble cristià a que acudisca a tant popular i universal rogativa, que la consideració dels mals que pesen avui demunt l'Europa, i afligeixen el cor de tota la cristiandat.

Fins i tot la sagrada litúrgia, pareix que se cuida prou be de pregonar les seves excel·lències, presentant lo-mos avui amb motiu de la Solemnitat de Nra^a Sr^a del Rosari, no sols com-a una corona de roses o com-a un salteri d'acordades melodies, sino també com-a una arma, com-a un escut poderosíssim, per vencer als nostros inemics visibles i invisibles. Escoltem com entusiasmiada aclama a la Mare del Sant Rosari: «Verge poderosa, torre de David inespugnable; de tú pengen mils d'escuts i armadures prepotents;» (antiph. 2. in 1. vesp). ¡Quines comparacions tan sublimes i oportunes, que fan axecar el nostro esperit abatut, perque senyalen a les nacions modernes tant inflades amb el seu poder mesquí, el vertader medi de resoldrer-se els greus conflictes que l'agobien; això és: la devoció del Santíssim Rosari!

I és que'l Rosari ha salvat al món en los seus grans cataclismes històrics. L'Historia se cuida molt be de confirmar-ho. Per medi del Rosari se salvaren els pobles del Migdia de França, de la raça feresta d'albigenses, que per l'espai de dos sitgles los tengueren reduïts a la més completa devastació. Per medi del Rosari, Lluís XIII de França s'apoderà de la Rochela, plaça inexpugnable ocupada pels calvinistes. I el Santíssim Rosari alliberà també a l'illa de Corfú del siti que li posaren els turcs. I Ungria deu an el Rosari la victoria que'l rei Rubert va consegüir en

1595 an els musulmans i la alcansada més tart pel gran Carles VI.

Mes no anem a cercar per nacions estrangeres, lo que tant eloquentment tenim confirmat a dins la nostra Espanya. Amb el santíssim rosari està relacionada una fetxa gloriosa de nostra historia patria, la darrera de nostres grandeses, la gran victoria de Lepant, que avui commemora l'Iglesia amb la Solemnitat de Nostra Senyora del Santíssim Rosari, instituïda per celebrar perpetuament aquest fet d'armes tan gloriós, degut a l'iniciativa d'un gran Papa, Pio V, i an els esforços d'un gran Rei, Felip II, i a s'intervenció d'un gran diplomàtic i gran sant, Francesc de Borja, i per últim an el valor d'un gran militar, D. Juan d'Austria.

Lepant!... ¡Es que aqueills espanyols de Lepant eran espanyols de espasa, si, però d'espasa i de Rosari; mentres que'ls espanyols del sitgle XX son espanyols de discursos i de... liberalisme!! Aquella victoria mos pinta a la nostra gran Espanya del sitgle XVI, tal com era: piedosa, entregada an el reso del sant Rosari. Ella mos recorda a cent trenta galeres turques capturades, a cinc mil turcs prisoners, a vint mil cristians alliberats del cautiveri!... Es la darrera pàgina de les Creuades, l'últim alé de l'Europa unida per la fé! Es l'obra gloriosa que afiança la supremacia de la Creu de Cristo demunt l'Occident i deixà per a sempre mortalment ferida, a dins l'Orient, a la dominació musulmana!

¡Pronunciem idò, amb respecte aquest nom Lepant!: la victoria del Rosari de María!...

Devant la eficacia poderosa del Santíssim Rosari, no es extrany, que haguin estat tan recomenat pels Sumos Pontífics. I així veim que entre els cinquanta Papes que retgiren l'Iglesia de Deu, desde Urbà IV fins a Lleó XIII, pujaren a més de cent coranta ses seves Encíclicques, Bules o Breus, per recomenar el Rosari. I veim que Pío IX el deixa com a testament an el món catòlic; i el gran Papa Lleó XIII, anomenat el Papa del Rosari, ell tot sol escriu quinze Encíclicques sobre aquesta devoció; i per últim l'inmortal Pío X de

santa memoria, ja an el principi del seu Pontificat gloriós, el mos senyala com a medi de porer veure realisat el seu gran pensament: el de restaurà totes ses coses en Cristo.

Per això és d'esperar que el Rosari salvarà al món del llastimós estat en que's troba. No heu olvidem: Crisis com la d'avui, tal volta no la havia sufrida la Humanitat, desde l'invasió dels barbres del Nort fins a l'hora present. Barbarie com la d'avui, és d'un nou genre, barbarie incorvertible, perque amb orgull diabòlic presumeix de civilizada. Es precis per tant, que an e's grans mals actuals, hei apliquém també remeis proporcionals; i cap tan poderós, tan eficaz tan universal com el Sant Rosari.

Que s'umplin, idò, els nostros temples durant aquest mes d'Octubre, per resà tots junts el Sant Rosari; i així els nostros cors atribulats podrán confiadament esperar sa intervenció de la Verge Santa en la tan suspirada pau entre ses nacions europeas!

Que per molt negres que se mos presentin els temps i per emboirat que vegem per tot vent, l'horitzó social, som catòlics, i com a tals no porem menos d'esperar en l'auxili de Deu tot Poderós.

L'hora present—estàm segurs,—és l'hora del poder de ses tenebres; després d'ella, empero, no deixarà d'apareixer esplendent, l'hora de Deu!

I perque aquesta venga pronta en nostro auxili, resém, resém amb molt de fervor el Santíssim Rosari!...

J. AGUILÓ, PVRE.

Inca 2-10-14.

El poema de l'aigua

Laudato sia mio signore per sor aqua.
(Sant Francesc-Càntic de les criatures)

Germana aigua recullida,
germana aigua compungida,
germana aigua condormida
en un somni vigilant:
tot un hivern solitari
sobre el claustre hospitalari
tu resares el rosari
de la pluja suspirant,

y plorares gota a gota
un gran dol qui no s'agota.

a l'últim un plat gran de sopes escaldades. A invitació de mon pare els civils s'alçaren d'un cop i el qui feia la llengua va dir en tò de comandament an al qui pareixia mut: —*Gutiérrez, esas correas!*— Al punt un i altre se fragueren les motxiles i se posàren a taula. Menjaven aviat i molt callats, a la claror escassa d'un llum d'oli penjat en el pinte; i tant prest com varen haver acabat, desaparegueren sens dir-nos, ni a la gent ni a mí, perquè eren vinguts. Mon pare crec que se'n va anar amb ells; almenys aquell vespre no el vaig veure més.

Ja partits, s'atlot exclamà:—Justament no esser-hi anit en Paissano!

L'eguer, a qui deien el Paissano per haver estat soldat de gastadors, era un tipo original i de gran relleu, molt verbós i ponderatiu, amb una creu pensionada i d'altres d'auxilios, un forat de bala a la cama esquerra i llargues costures a la cara, d'antigues ferides de llança. Mereix més que un apart i per això no vull parlar-ne més per ara.

A lo que havia dit s'atlot, contestà el pastor:

—Ja ho ets benèit! Que creus que els hagués entesos?

—Moltes vegades he conversat en foraster, vaig afegir jo.

El pastor va dir:—Amb nosaltres que no en sabem. Tot lo que embolica jo ho entenc i an els civils no els he entès cap mot. Es un altra casta de foraster.

El sen Lluç fent la mitja, acabà la conversa dient-nos:—Ja li demanareu demà, i deixem-ho estar per anit, que és hora de passar el rosari.

El resaren tant depressa com cada vespre, i mentre anaven dient un enfilall de parentostres me vaig quedar adormit.

L'endemà contaren que els civils devés mitja nit, havien sorpresos uns jugadors dalt el porxo de la taverna de can Boll, que n'erren fuits per les finestres i les teulades, i que els que havien agafats els tancaríen a la presó d'Inca.

S'atlot i jo preguntàrem al Paissano si haguera entesos els civils. Se va riure de nosaltres i assegurà que si hi fos estat, hauria empatat la xerrada amb els guardies i ho haguérem sentit.

—Jo els ho deia!—li vaig dir tot d'una. A lo que ell contestà amb aquell tò sentencios que li era habitual:—Amb el temps seràs un homo i he parlars en foraster *ceriat*.—Ara sé que m'enganyava!

(Seguirà) JOAN ROSELLÓ

El dedo de Dios

Entre el fàrrago de notícies que, con respecto á la guerra, publica la Prensa, leímos esta que sigue:

«Se asegura que el generalísimo Jofre ha destruido sobre el campo de batalla al general D'Amade, que fué el que perdió la batalla de Metz por defecto de organización, según parece.»

Este general D'Amade, que tan severa-

mente se ve castigado por su impericia, es el mismo que cuando la expulsión de los religiosos en Francia no tuvo inconveniente en proceder á ejecutar la orden del Gobierno sectario, poniendo su espada al servicio de unos gobernantes que tan inhumanamente trataban á los religiosos y religiosas expulsándolos, como si fueran parias, de su propia patria.

Ahora, ya se ve, sobre el campo de batalla, al frente de sus tropas, ha tenido que sufrir ese bochorno, que, como castigo, le inflige el generalísimo del ejército francés.

Vamos, que no es lo mismo expulsar pobres monjas de sus apacibles conventos, que hará las tropas alemanas.

No es lo mismo capitanear esbirros que cumplen órdenes draconianas, que dirigir un núcleo de tropas y llevarlas á la victoria.

Nosotros, ante estos hechos tan elocuentes, no podemos menos de exclamar:

¡El dedo de Dios!

El "Barco de Navidad,"

Cuento de hadas

Copiamos de un colega:

«Lo cuenta el "Daily Telegraph,"

Toda la Prensa de Norte América acoge el propósito con entusiasmo. La idea pondrá timbres áureos de poesía en el escudo de la ciudad de Chicago, cuyos habitantes la forjaron en un bello momento sentimental.

Trátase de fletar un barco; que ha de llamarse el *Barco de Navidad*. Su destino es marchar hacia la vieja Europa, próximas las fiestas por el natalicio del Señor. Fondeará en las costas de Alemania y de Francia, de Rusia y de Bélgica, de Inglaterra y Austria y Hungría, como un mago navío hecho a la vela desde las brumas de un fabuloso oriente remoto y soñador. En todos los puertos de los países beligerantes, sin excepciones, depositará parte de su preciada carga: juguetes para los niños que, en la noche de Reyes, mientras sus padres luchan con el frío y con la muerte, habrán de sentir más hondo el desconsuelo de su tristeza y de su orfanidad.

La diplomacia de las naciones en guerra ha prometido su respeto al buque encantado, al que los barcos de combate deben saludar con las salvas de su artillería y rendir honores, dándole escolta entre los hurras emocionados de su tripulación. Los riesgos del mar deben respetar al navío de los niños, que, por ser de los niños, es sagrado; y las olas caudalosas deben romperse en su quilla como un beso y florecer en espumas que señalen su ruta como un simbólico rastro de paz. El *Barco de Navidad*, cuando suelte sus amarras y fleche la inmensidad azul con rumbo al antiguo Continente, habrá de llevar sobre sus mástiles, estamos seguros, la gracia de Dios.

Millones de pequeñuelos yanquis compran y preparan ya los objetos que han de ser, para sus hermanos de nuestro mundo, presente inefable... Al margen de la guerra los Estados Unidos—ese pueblo todo industria-

lismo, todo máquinas—comienza a escribir, con la pluma arrancada un instante a la fiebre del negocio, el rosado proemio de un maravilloso cuento de hadas.,,

En Lerroux, desertor

de s'Exércit

De «La Aurora».

El *Correu Català* de Barcelona ha guipat dins sa col·lecció de *Gaceta de Madrid* (Any CCXXIII, n.º 365, T. 40 p. 879 Dimars 30 de setembre de 1884) es següent edicte:

«*Administración de Justicia.— Juzgados Militares.— Sevilla.*—Don Francisco Pintado y Delgado, Capitán Ayudante, Fiscal del segundo Batallón del tercer Regimiento de Zapadores Minadores: En uso de las facultades que las Ordenanzas generales del Ejército me conceden como fiscal de las sumarias instruídas contra el cabo primero don Alejandro Lerroux García por el delito de desertión, por este primer edicto cito, llamo y emplazo al referido cabo, para que en el término de 30 días a contar desde la publicación de este edicto, comparezca en esta Fiscalía a responder de los cargos que le resulten; pues de no verificarlo, se le seguirá la causa con rebeldía y será juzgado por el Consejo de Guerra competente.

«Y para que este edicto tenga la debida publicidad se inserta en la *Gaceta de Madrid* y en el *Boletín Oficial* de la provincia de Oviedo.

«Dado en Sevilla a 16 de Diciembre de 1894. —Francisco Pintado.»

Noves d'Inca

CANÇONS DOLENTES.—A pesar que'l Sr. Bal·le du per socorrat de que's cantin cançons dolentes i que ha donades ordres a la policia porque vigilasín els tais de vermadors, durant aquest temps n'hem sentides cantar de blanques girades.

Es una vergonya aquesta costum, ja inveterada, de cantar els atlots vermadors cançons impures i insultants per persones determinades, i, per mes burredada, a voltes les amollen just passant per devant les cases quines persones se insulten. Francament, això desdiu d'una població com Inca que pel seu nom i pel lloc que ocupa dins el concert dels pobles tendria obligació d'esser mes educada i culta.

Ja havem dit altres vegades en públic, desde aquestes columnes i fora d'elles, que tots devem ajudar a les autoritats, puis la policia no pot esser per tot. Els somaders deurien esser els primers, en lloc d'acaburar-los, en no comportar les indecencies dels tais que menen; i demunt els somaders s'hi hauria de posar l'autoritat dels amos i de les cases per qui treballen, i així no veuriem que tais de cases boníssimes donin tant repugnant aspectacle.

¿Que s'han fet dels bons propòsits del mití contra la blasfemia?

PREUS DEL BECO.—Dijous el becó va anar a 97 i a 98 pessetes. Mes avui dissapte ja ha tengut devallada i se paga a 95 ptas.

VI.—A un celler d'Inca han ensetada bota a 10 centims la quarta, cosa que ha cridat l'atenció perque fa molt de temps que no s'era vist a tant baix preu a Inca.

MALALT.—En Miquel Seguí que va esser Sagramentat i que ja s'eren perdudes totes les esperances de salvar-lo ja està fora de perill dins una convalescència satisfactoria.

Mos n'alegràm ferm.

Del Ajuntament

—La farola que varem dir que se posaria demunt una columna de ferro fus a la plaça de la Iglesia ja esta llesta i a punt de posar-se.

—A la plaça del mercat de bestia s'ha d'obrir un portell de entrada que doni a la carretera de Santa Margalida, que faci joc amb l'entrada que hi ha a la plaça d'Orient.

—Pareix que d'aquí a les fires d'Inca hi ha el projecte de tomar l'angul de la cortera de grans que dona an el carrer del Comers, construïnt la cantonada mes endins a fi de donar lloc el tràfec dels carros, això si lasuscripció dels veinats del carrer dona el resultat que s'espera.

—L'Arquitecte Municipal ha donades per ruïnes una casa del carrer del Trinquete i un'altra del carrer fondo o sia de las Cometas.

—Ben aviat s'obrirà un carrer que comensarà allà on acaba el d'en Martí Metge o sia desde les barreres de cas Català de cap a la carretera de Seuva, acabant a s'ui d'on surt s'aigo de sa Fonteta. El carrer tendrà 8 metres d'amplaria i se faràn les obres necessaris perque se puga treure aigo pel consum del poble.

Tot lo que sia bastir el poble d'aigos son millors bones.

Andreu Caimari Noguera In Hoc signo Vincas

Poema Constantinià premiat en el XV Certàmen Científic-Literari del Seminari Conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1913.—Edició en papé de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.—Venal a nostra Llibreria, carer de la Murta 5, Inca.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	97'50	el quintá
Blat	a	20'50	la cortera.
Xexa	a	21'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	18'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'00	
Safrá	a	03'75	s'unsá.

FUNCIONS RELIGIOSES

A Santa Maria la Major.

Dia 1er d'octubre se comensà la devoció del Santíssim Rosari que se resarà tot el mes durant la Missa primera, la de les 7 i entrada de fosca amb Nostr'Amo patent.

A San Francesc per la festa del titular.

Dia 3 de octubre. A les 7 de la nit Rosari amb Exposició i després Completas.

Dia 4, a les 7, Missa de comunió general.

A les 10, Tercia cantada, Missa major amb sermó pel Rnt. P. Borrás del Oratori de Porreras. Se cantarà la missa *Te Deum laudamus*, de Perossi.

Entrada de fosca, a les 6 i mitja, Exposició del Santíssim Rosari, exercici de la Mort de Sant Francesc i adoració de les cinc llagues. També hi haurà plàtica pel meteix orador del ofici, bendició papal an els Terciaris, processó, Te-Deum i la reserva.

—Tots els dies del mes d'octubre se resarà el Rosari a missa primera a les 7, durant un'altra missa, i el vespre amb el Santíssim. També després del Rosari se farà la devoció del mes d'octubre dedicat a Sant Francesc.

A San Domingo.

A més de la festa de Ntr.^a Sr.^a del Rosari que anunciarem an el número anterior, hi ha Jubileu, guanyant indulgència plenari *Toties quoties* tots els feels cristians que s'hagen confessat i combregat.

LLIBRERIA Carré de la Meuta número 5.—Inca.

Dezeres Obres Rebuades

Mes de Octubre consagrado al Seráfico Patriarca San Francisco de Asis por sus hijos y devotos compuesto por el Rdo. P. Cándido Mariotti, menor observante, y publicado por la Biblioteca Franciscana, con licencia del Ordinario—1'75 ptas.

Mes de Octubre consagrado a la Virgen Santísima del Rosario por el R. P. Francisco de P. Garzón de la compañía de Jesús director del Apostolado de la Prensa, con licencia eclesiástica, ptas. 1'25.

Mes del Rosario o Mes de Octubre compuesto por el M. R. P. Fr. José María Morán lector de Sagrada teología en el colegio de Dominicos Misioneros de Filipinas, establecido en Ocoña y dedicado al Episcopado Español, octava edición, con las licencias de la Orden y del Ordinario—2 ptas.

Obras del Abate Sylvain autor de las Paillettes d'or.—"La ciencia del gobierno doméstico," Traducida de la 22ª edición Francesa, Autorizada por los diferentes franceses Aubonel Frétes de Aviñón, con licencia del Ordinario—1 peseta.

Tratado de Análisis gramatical y lógico por el Licenciado D. Simón de Aguilar.— Nueva Edición cuidadosamente corregida.

LLIBRERIA

DE MIGUEL DURAN SEURINA
CALLE DE LA MURTA 5.—INCA

La ciencia de los negocios, por Waldo Pondray Warren, encuadernado en tela, 5 pesetas.

Primer libro de ciencia y de dibujo, por el Dr. E. Fontsepí, 2 ptas.

El libro de la Esposa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

El Libro del Ama de casa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

Diario de un Joven, ordenado por Aracne en rústica, 2 ptas.

El Hombre práctico, por Aracne, en rústica, 2 ptas.

La Perla del Hogar o mi perfecta cocinera, en rústica, 2'75 ptas.

El Arte de educar a los niños, por TH. Simón, versión española por el autor, en rústica, 2 ptas.

La Actividad Provincial, (Obras públicas, cultura, beneficencia, hacienda) por E. Prat de la Riba. 2 ptas.

Preparación para el Matrimonio, por el P. Valencina, encuadernado, 3 ptas.

Vida de la Venerable Madre Sor Clara Andreu, por D. José Barberí, encuadernada 5 ptas.

Poesias d'En Joan Maragall, 2 tomos encuadernados, 10 ptas.

Cuidados que exige la primera infancia, por el Dr. D. Jorge Anguera de Sojo, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

A las Madres, por el P. Juan Charruat, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

Modo de Criar los Hijos, por R. B. Girón, 6 ptas.

El Amo del Mundo, por Roberto Hugo Benson, en rústica, 3 ptas.

Sursum Corda, cartas de la Condesa de Saint Martial, en rústica 3 ptas.